

pörtakal

İSTANBUL 2020

www.portakalkitap.com

portakal

PORTAKAL KİTAP | 52

Roman | 42

KAOSUN KALBI
Mavi Ejder Serisi 1
Koray Sarıdoğan

EDİTÖR
Rukiye Şahin

ISBN
ISBN: 978-975-2468-86-3

9 789752 468863

PORTAKAL KİTAP
Cağaloğlu, HocaPaşa Mahallesi
Ankara Caddesi, N° 18 Kat: 1 / C
Fatih / İstanbul
T. 0212 511 24 24

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika N° 45586

KAPAK TASARIM
Yasin Çetin

İÇ TASARIM
Nur Kayaalp

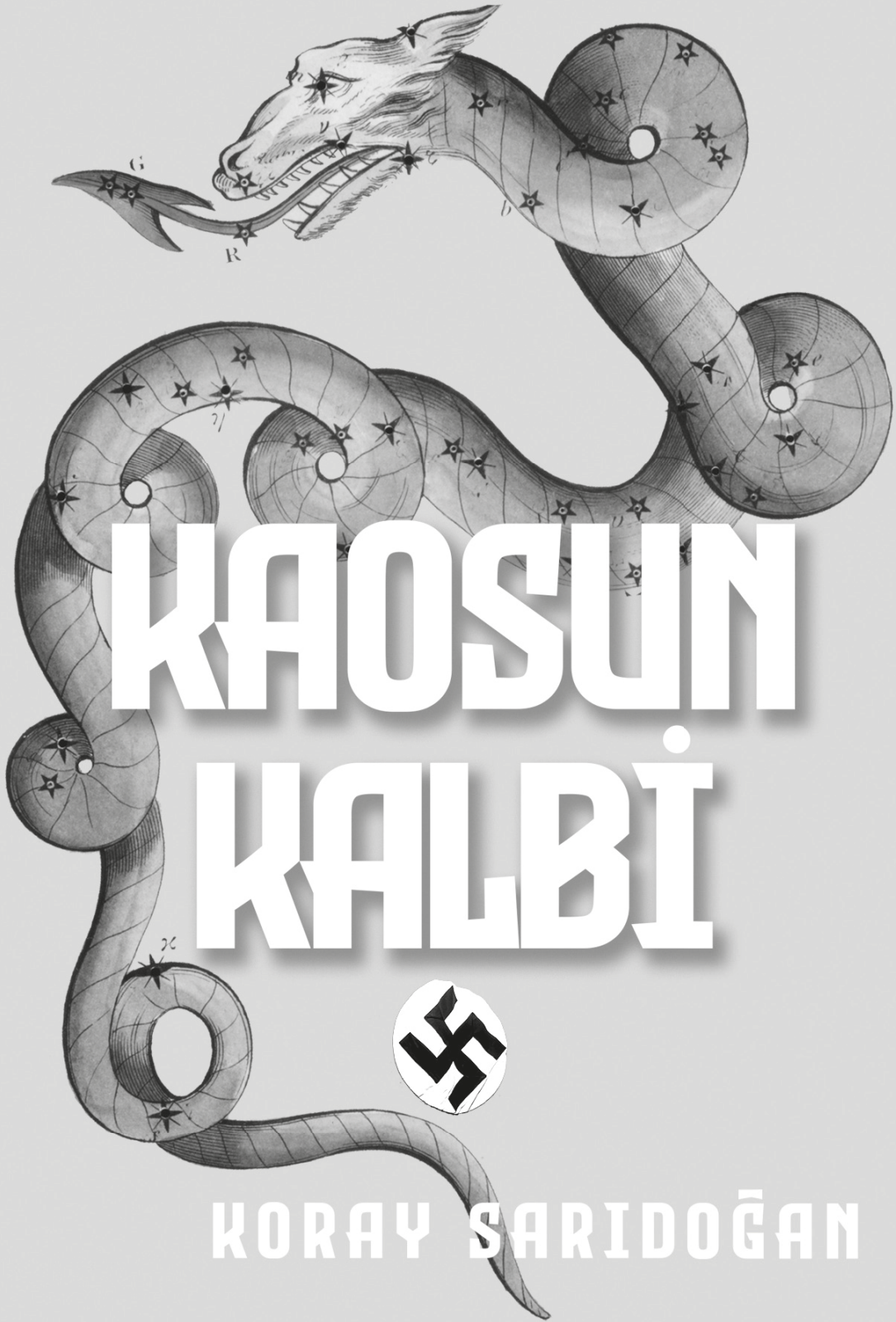
1. BASKI
Mart 2020, İstanbul

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No:8
Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

www.portakalkitap.com
portakal@portakalkitap.com
  /portakalkitap
 /KitapPortakal

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Portakal Kitap, L-M Leyla ile Mecnun Yayıncılık San. ve Tic. A.Ş'ye aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KORAY SARIDOĞAN

14 Ağustos 1987’de Ankara’da doğdu. Alanya’da büyüdü.

Çanakkale 18 Mart Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü’nde lisansını, Sakarya Üniversitesi Yeni Türk Edebiyatı Bilim Dalı’nda yüksek lisansını tamamladı. Edebiyat mecrası KalemKahveKlavye.com’un kurucusu.

İlk romanı *Kadran Kadraj*, 2015’te, Şeniz Baş’la birlikte yazdığı e-kitap *Yazar Adayının Yol Haritası* 2019’da yayımlandı.

KalemKahveKlavye, 221B Dergi, Episode Dergi, TR!P Dergi, Ayı Dergi gibi süreli yayınlarda ve çeşitli derleme kitaplarda yazılarıyla yer aldı. Kurgu haricinde edebiyat araştırma ve eleştirisi, alt kültür, ezoterizm ve yaratıcı yazarlık üzerine yazılar kaleme alıyor.

Editörlük yapıyor ve yazmaya —elbette— devam ediyor.

Alanya-İstanbul arasında yaşıyor. Evli ve iki kedi babası...

koraysaridogan.com

bilgi@koraysaridogan.com

*Ata Nirun'a,
Aytunç Altındal'a,
Giovanni Scognamillo'ya
ve bilgiyi kendine saklamadan,
eđip bükmeden paylařan tüm gizemcilere...*

“Komplo teorisine dair öğrendiğim en önemli şey, böylesi daha rahatlatıcı olduğu için komplo teorisyenlerinin komplolara inandığıdır. Dünyanın gerçeğiye esasen kaotik olması. Gerçek, İllüminati’den, Yahudi bankalarından veya gri uzaylılardan ibaret değil. Gerçek çok daha korkutucu: Kontrol kimsede değil. Dünyanın dümeni yok.”

-Alan Moore

“Gizemciliğin kesin yolunu ve kesin coğrafyasını çizmek, çizebilmek bugün bile pek kolay değildir fakat hangi güzergâhı izlerseniz izleyin er veya geç Anadolu’ya oradan da İstanbul’a varmış olursunuz. Bu bir zorlama veya bir abartı değildir; güzergâhın getirdiği bir kaçınılmazlıktır.”

-Giovanni Scognamillo

“Kul kaderin icraatını bilmiş olsa kendisini Allah’a muhtaç olmayan bir müstagni hissetmeye başlar.”

-İbnü’l Arabî

Sultan Süleyman o gece bunaltıcı düşlerden uyandığında karşısında devcileyin bir evliya buldu. Aslında cüssesi alelade bir adam boylarında, tevazuyla duruyordu karşısında, lakin bin asır görmüş tavrından süzülen manevi kuvvet, karşısında koca Süleyman’ı bile küçücük hissettiriyordu. Yamalı kıyafetlerine, göbeğine dek uzanmış cılız telli sakallarına, yağı çekilmiş sıska vücuduna bakınca onun bir evliya olduğunu anlamak imkânsızdı. Ama zahirin yahut bâtının ulaşamadığı o yerde, kalbin içindeki o ruhani damarda kelimelerin ve nesnelerin ifadesinden uzak bir idrak vardı işte. Süleyman, İran Seferi’nin hem fikri hem fiili hazırlıklarından bitap düşmüş, olsa olsa iki üç saat sürecek uykusundan bu ürpertici hislerle uyanmıştı. Yere yakın yatağının öte yanında, çadırın girişinde dikilen ihtiyar, birbirine kavuşturduğu ellerini cübbesinin yenlerine sokmuş, Süleyman’ın uyanmasını bekliyordu. Dışarıda bir bozkır fırtınası çıkacak olmalıydı; huzurun ve tedirginliğin kol kola raks ettiği esintinin sesinden, çadırın sağa sola hafif sallanışından belliydi bu. Bir şeyler olacaktı, rüzgârın dili böyle fısıldıyordu. Evliyâ, gözlerini mahcubiyetle yere dikmiş, sırtının üzerinden belli belirsiz yükselen yahut Sultan’ın yükseldiğini sandığı beyaz ışığın önünde kımıldamadan duruyorsa da yatağında hayretle ve endişeyle doğrulan Süleyman, onun bir şeyler dediğini duyuyordu. Kulaklarıyla değil de derundan bir şeylerle. “Ricalül Gayb erenlerinden bir eren bu,” diye mırıldandı kendi kendini ikna eder gibi, eren bunu kelimelere büründürmemişti oysa. Ona bir yanı

hiddetli, bir yanı şefkatli bir sesle ”Kapıyı kapat Süleyman!” dedi eren. İnce gömleğinden değil de ruhunun inceliklerinden sızan bir ürperti geçti Süleyman’ın. “Kapı...” diye fısıldadı bu sessiz emre karşı sesini kullanarak, çadırın girişine baktı. Kuşkusuz onu ima etmiyordu zira çadırın girişi, etrafında bekleyen yeniçerilere emredilmedikçe açılmazdı.

“Kapıyı kapat Süleyman!” diye tekrarladı eren. Süleyman’ın gözleri dolu dolu olmuştu, her ne sebeple olursa olsun ululardan bir ulu ona gelmişti neticede. O sırada kafasının içinde, sestten azade dalgalar halinde duydu halen mahcubiyetle yere bakan ereni: “Hakikâtin bin türlü yüzü var Süleyman, âdemin âciz yüzüne çok azı güler. Bazı hakikât var ki bilmemek evladır bilmekten. Bazı kapılar var ki girmemek, girmekten evlâdır. Keşmekeşi bitir, ışığı kapat, sır olsun...”

Bu son cümleyle yeniden ürperdi Sultan; Bektaşîlerin cemleri böyle başlar, böyle biterdi. ”Gerçeklerin demine” yakılan ışık, mevcudiyetin kadim hakikatlerini zamaneden gizlemek için *sır edilirdi*. Süleyman bunu düşündü, düşündü ve nihayet başka bir ışık canlandı hafızasında. Erene malum oldu Süleyman’ın aklındaki; idrak olunması gereken ulaşmıştı idrake. Işığını aldı gitti eren; Sultan bir Fatihâ okuyarak başucundaki bakır sürahiden koyduğu bir kap suyu kana kana içti ve çıplak ayaklarını halı kaplı zemine basıp “Ağalar!” diye seslendi.

“İnsanlar, bitkiler veya kozmik tozlar, hepimiz görünmez bir kavalcının uzaklardan çaldığı gizemli bir melodi eşliğinde dans ediyoruz.”

-Albert Einstein

1549, İstanbul

Rumeli Hisarı’nın omuzlarından yükselen dolunay, Boğaziçi’nin akıntılı sularına ışıktan bir çarşaf örtmüştü. Öyle büyük ve parlaktı ki fezada dönüp durduğu bunca senedir adına Dünya dedikleri bu kürre-i arzın cümlesine değil de yalnızca bu şehre, payitahta âşik olmuş, yalnız burayı aydınlatmaya ant içmiş gibiydi.

Göreceğim son dolunay, soluyacağım son İstanbul gecesi bu, diye içinden geçirdi adam. Bu telaşın arasında bunu da düşünebildiğine şaşırarak... Cin tutmuş gibi sarsılan ellerindeki titreme, bedenindeki sarsıntının küçük bir parçasıydı yalnızca. Korkusunu son kez nefesine hapsedip tutmak istese de nafileydi. Ağzından burnundan sızıyordu can telaşı. Yalnız o âna mahsus bir ecel korkusu değildi üstelik; şehrin altında, nâmı ilk günden “Yerebatan” a çıkan sarnıcın ardında gördüğü o cehennemî tünellerde başlamış, derinlerde karşılaştığı, ardı görülmeyen o ilahi nurla büyümüştü bu korku. Melaike oraya inmiş de nurdan bir ateş yakmış gibi pür-ü pak, lakin cin yahut şeytan taifesince lanetlenmiş gibi de esrârlı, dehşetliydi. Kâtip Mustafa nereden akıl etti de kuşağından çıkardığı zincir halkayı bu nurun içine doğru salladı, bilinmez. Lakin asıl korkutucu olan, zincirin o nurun içinde kaybolup gittiğiydi. Belki Mustafa bunu yapmasaydı kendisi bir deli cesaretiyle yahut cahil cüretiyle dalıp gidecekti nurun içindeki

meçhule... “En azından bir yaşama ihtimalim olurdu,” diye geçirdi aklından, şimdiki halde öleceği mutlaktı zira.

Buna ne zamandır hazırlıyordu kendisini, önünde sonunda öleceğini, sıranın kendisine geleceğini biliyordu. Zevcesini ve evlâdını, validesinin Kanlıca’daki evine göndermesi de bundandı. Bir gün bir anda “Pederiniz Hakk’ın rahmetine kavuştu evlatlarım,” demeliydi anneleri, kızıyla oğlu gövdesinden ayrılmış başını görmemeliydi pederlerinin.

Bir derin nefes daha almak istedi, bunu başarabilse her şey yoluna girecek, içinden dışına dalga dalga yayılan titremesi duracak gibi. Ne var ki derin nefes, çaresizlikle birleşip şuursuz bir ağlamaya dönüştü. Boğulur gibi bir ses çıktı ortaya. Yalnızca Galata sırtlarındaki evinin bu karanlık odasında değil, işretten dönen külhanbeylerinin arada sırada duyulan naralarından yahut ya yemek artıklarını ya bir dişiye kapma mücadelesine giren kedilerden başka hiçbir sesin olmadığı mahallenin karanlığında yankılandı sanki hıçkırıkları. Kimse yardımına gelmeyecekti, biliyordu. Ne pahasına olursa olsun, titrememesine dikkat ederek eline aldığı diviti kara mürekkebe daldırdı, kara ciltli defterin boş sayfasına günün tarihini attı: *1 Şaban 956*.

Sultan Süleyman Han’ın Tebriz’i ve akabinde Van Kalesi’ni aldıktan sonra kışı geçirdiği Halep’ten dönüş haberlerinin geldiği günlerdi. Bu seferde ona katılanlardan birini tanıyordu adam: Petrus Gyllius. *Adı batsın!* diye mırıldandı aklına gelince. İçinden bir ses konuşuyordu... *Herifin ne kabahati var,* diye karşı çıktı ona, *Frenk Kralı François, Sultanımızdan yardım dilenip gelirken kervanına kattı da sonra sahip çıktı mı? Adım adım gezdi Payitaht’ı, sokak sokak ölçtü biçti, haritasını çıkardı, üzerine bir de fetihten bu yana bir Allah kulunun bilmediği Bazilika Sarnıcı’nı buldu da yine de yarandı mı? Sahipsizlikten, parasızlıktan nâçâr sefere gitmedi mi Sultan’ın peşinden?*

Bedenini terk eden gözyaşlarının geriye bıraktığı boğaz kuruluşuna çare olsun diye yalancı bir yutkunma daha geçti gırtlığından. İç sesiyle hasbihâl ederken bir yandan da titreyen elleriyle bütün yaşananları kâğıda döküyordu. Ölümünün ardından bir gün, bir zaman, birileri

bulursa tüm olanlardan haberdar olsun istiyordu. Şahsına verdiği kıymetten değil de, hadi olsun olsun bir küçük zerre ama asıl derdi kaderdi... Kadere inanıyordu adam, o yüzden yazıyordu: *Âlemlerin Rabbi bir kerre çevirdi felek dedikleri fırlıdağı. Biz cümle mahlukât, mevcudiyetin tüm neşâtını ve dahi ıstırabını tadacağız. Zerre sitemim yoktur. İşbu kâğıda neşrettiğim her şeyi kadere emanet edip Hakk'a yürüyeceğim. Bir gün, bir zaman, birilerinin bilmesi icab ederse, kader onların karşısına çıkarsın.*

Yine de bu musibetler onun yüzünden açıldı başımıza.

Yine aklı gidiyor Petrus nâm herife. Kadere eğmeye teşne olan boyununu, kendi kaderine dikleştirmek istiyor bir yandan. *O çarpık çurpuk evlerin, kuyuların aralarında gezüp bin yıl önce yapılub da unutulmuş o sarnıcı bulmasa idü, ölmek zorunda kalmazdum. Sultanımız Süleyman Han Hazretleri "Allah razı olsun amma Frenk'in kralına da âlimine de itimat olmazdur. Piyer nâm zât da bîhaber bırakulmak üzre kendi âlimlerimizden üç beş kişilik bir taife hazırlana, Bizans'ın Bazilika Sarnıcı, bizim Yerebatan Sarayı dedüğümüz yeri yek noksan bırakulmadan derhal teftiş ve tahlil edile, âlimlerin tedkikleri kaydedile..." diye emretmeseydü, cehennemden bir sahife açmışuz gibi düştüğümüz o karanlık suların sonunda, kim bilür hangi devirde, hangi ifritin açtığı o yolları ve o esrârlu ışığı bulmasa idük, saraydaki ahhâbın anlattığına göre Sultan'ın rüyasına Ricâlül Gayb'dan bir eren girip de dediklerini dememiş olsa ve Sultanımız bunun üzre o geçidi kapatdırub tünele şahit olan bizleri susturmak istememiş olsa idü biz de tecrübe etmezdük bunları.*

Aklından cereyanlar halinde hızla geçirdiği tüm bu vukuatı, o kadar hızlı olmasa da mümkün merteye nizamlı ve anlaşılır biçimde yazdı defterine Gezginci Hikmet adlı âlim. O sırada nice zamandır beklediği o kahredici sesi duydu: Evin eski, ahşap kapısı tek tekmeyle kırılarak açıldı ve vakur adım sesleri doldu evin içine. Son noktayı da koyduktan sonra defteri kapattı ve zevcesinin yastığının altına sakladı. Görüp göreceği günlerin sonuna geldi ve uzundur beklediği bu acı nihâyeti sükûnetle kucaklamak için diz çöktü olduğu yere, kelime-i şahadet

getirirken odanın kapısı gıcırtyla açıldı ve yalnızca gözlerini açıkta bırakan kara kıyafetleriyle dilsiz dört cellat girdi içeriye.

“Zevcemle evlatlarımla alakadar olunacak mı?” diye sordu, hepsi bir vücudun kopyası gibi duran cellatlara. Bir tanesi evet anlamında başını salladı üzümlere. O da biliyordu ki Hikmet’in bir kabahati yoktu ancak şeriatın kestiği parmak acımazdı. “Bir maruzatım daha vardır,” dedi Hikmet, “Burada olmasun, bahçede... Tabutla kefen var. Abdestimi aldım, yıkamaya hacet yok. Toprağın üzerinde yapın, size zahmet gömün ki evlatlarım pederlerini öyle hatırlamasınlar.”

Gözlerden bir çifti memnuniyetsiz oldu, bir diğerine baktı. Öteki onay verdi başını sallayarak, Hikmet’i dolunayın aydınlattığı bahçeye çıkardılar. Birazdan celladın kılıcı da bu parıltıyı paylaştı. Boynundan daha ince olan kılıcın süratli ama zarif dokunuşunu hissetmeden evvel *Kader* dedi Hikmet, *sen ne fırıldaksın...*

1934, Almanya

Tarih; insanın kusursuz planları ile kaderin öngörülemez manevralarının çocuğudur.

Birazdan gireceği devasa şatoya bir canavara meydan okurcasına bakan adam bunu düşünüyor, her şeyin bu noktaya nasıl geldiğini sorguluyordu. Yerkürenin dört bir yanından toplanan kadim bilgileri gizli ilimlerle donatmışlar, eski dünyanın üstün insanını ve onun iktidarını yeniden diriltmek için bir Führer arayışına girmişlerdi. On altı yıl önce, 17 Ağustos 1918’de, her defasında Vivaldi’nin eşsiz eserinin kafasının içinde çalmasına neden olan Dört Mevsim adındaki otelde Thule Cemiyeti’ni kurarak başlattığı sürecin sonunda gözü kara, kalbinde zayıflık ve merhamet namına hiçbir şey olmayan o kara mesihi, Adolf’u bulmuşlardı.

Dünyayı kökünden değiştirecek planları için aradıkları köksüz liderin dönüp dolaşıp onu ortaya çıkaranları boğacağı bir yer gelecekti elbet. Bunu düşünmüştü çünkü bu hep olurdu, yedek planları vardı bu yüzden. Almanya dışında geçirdiği son birkaç yıldır yazdığı kitaplardan *Hitler Gelmeden Önce* onun birkaç gün önce Nazi subaylarınca tutuklanmasına neden olsa da bu yedek planlarından biri sayesinde kurtulmuştu: Yıllar önce, her şey başlamadan, zamanın Osmanlı Devleti’nin başkentinde yaşayan Sebottendorf ailesiyle anlaşarak onların yasal varisleri olmuş, *Baron* unvanı alarak asiller mertebesine yükselmiş, bu sayede hem soyluların cemiyetlerine ve gizli kütüphanelerine girmiş hem de devletin vatandaşı olmuştu. Cihan Harbi’nde ortağı Almanya’yla birlikte yenilen Osmanlı’nın devri sonradan kapansa da yeni Türkiye Cumhuriyeti’nin bir vatandaşı olarak yaşamayı sürdüren

Baron, Türk kimliği sayesinde Adolf'un askerlerinden kurtulmuş ve Almanya'dan temelli gitmeden önce Führer'le bir görüşme talep ederek buraya, Wewelsburg Şatosu'na gelmişti.

Şatonun gösterişli kapısında, gülümseyişi soğukluğunu örtemeyen genç bir subay olan Alfred, sağ elini kaldırarak selamladı onu. "Kumandan Himmler ve Führer gelemeyeceklerini bildirdiler efendim, bu gece sizi misafir edeceğiz. Yarın kendileriyle görüşeceksiniz." Bunda bir tuzak kokusundan çok bir küçümseme eğilimi sezdi Baron, tuzak olamazdı zira kendisi istemişti görüşmeyi. Başına bir şey gelmesini çok isteseler de Türkiye Cumhuriyeti ile diplomatik bir krizle uğraşmak istemezlerdi. Adolf buna ihtimam gösteriyordu çünkü süreç ilerleyince Türk ve Cermen ırklarının tarihsel bir bağa sahip olduğunu ileri sürerek yanlarına çekmek isteyecekti. Bu yüzden ırk sınıflandırmalarında Türkleri aryan olarak kabul etmişlerdi. Bu akli ona Baron vermişti.

Geniş mermer avludan geçip dördüncü kattaki odaya giden merdivenlerde, genç subayı takip etmeye koyuldu. Üçgen şeklinde inşa edilen hatta duyduğuna göre sırf bu üçgenin sahip olduğu metafizik enerjiler nedeniyle Himmler tarafından karargâh ve okul yapılan binanın ikinci katına ulaştığında, karşı koridorda yürüyen iki kadın gördü. İkisi de uzun, siyah birer cübbe giymiş olan kadınlardan birinin sapsarı, diğerinin kapkara saçları vardı. Kusursuz görünüşü bu mesafeden bile anlaşılan sarışın kadının beline dek uzanan saçlarına karşılık diğerinin gür ve dalgalı saçlarının nereye kadar uzandığı durduğu yerden görünmüyordu. Sarışının belli belirsiz selamına başıyla cevap veren Baron, "Alfred," dedi, "Bunlar o bahsettikleri kadınlar mı?"

Alfred dönüp baktı, "Evet efendim," diye yanıtladı, "Vril rahibeleri. Soldaki Maria Orsitch, diğeri ise Heike."

"Çalışmaları nasıl gidiyor?" diye sordu Baron, tam olarak neyin peşinde olduklarını kestiremese de zarf atmak istemişti.

Genç Alfred ise "Bir bilgim yok efendim, bana anlatılan kadarını bilirim yalnızca," diye geçiştirmişti.

Kalacağı odaya girdiğinde “Yemek saati geçti ama yemek gönderteceğim odanıza,” diyen ve bir isteği olup olmadığını soran Alfred’e teşekkür etti ve aç olmadığını söyledi Baron. Bütün gece İstanbul’a dönüş planlarını ve Adolf’la görüşme provalarını gözden geçirdi. Almanya’dan elini eteğini çekmeyecekti elbette ama Adolf’la didişmenin bir anlamı da yoktu. Geçen yılki Reichstag Yangını, arkasından gelen seçim başarısı, tüm yetkileri tek elde toplayan Yetki Kanunu ile yapacaklarına yasal zemin hazırlaması ve birkaç ay önce, 1934’ün 1 Temmuz’unda Ordu üzerinde otorite kurmak için bir gecede onlarca askeri SS subaylarına katlettirdiği Uzun Bıçaklar Gecesi vakası, bundan sonra olacakları da gösteriyordu. Onu elde tutması, en azından mesafeyi koruması gerekiyordu.

O gece tüm tedirginliğine rağmen derin bir uyku çekti. Sabaha karşı, henüz gün aydınlanmadan uykusu tuhaf seslerle bölündü. Şatonun içinden, bir kadın korosunca seslendirilen ilahiyle ninni arası müziği duydu. Bunlar Vrıl kadınları olmalıydı. Kalkıp giyindi. Üçgen binanın iki köşesinde birer kubbeli kule varken üçüncü köşeyi görece geniş bir silindir oluşturunuyordu ve sesler de oradan geliyordu. Ağır, meraklı adımlarla uzun koridoru geçince Kuzey Kulesi olarak adlandırılan bu bölüme ulaştı. Mum ve ampullerle aydınlatılan odanın ortasında dev bir kara güneş sembolü ve bu sembolün üzerinde demir kafes içine konulmuş bir kadın vardı. Kafesin önündeki konsolun üzerinde, sıra dışı tasarımı dikkat çeken antik bir bıçak duruyordu. Çaresiz ve korkmuş bir yüzle, içinde bağdaş kurduğu kafesten gök mavisi gözlerle Baron’a baktı kadın. Üzerindeki ince, uzun cübbe tozlanmış, kırışmıştı. O kadar güzeldi ki dört bir yanında, ellerini bir üçgen oluşturacak şekilde göğüslerinde birleştirerek avuçlarını ona döndürmüş olan, upuzun saçları ve orantılı yüzleriyle kusursuzluğun tarifi gibi duran dört kadın ilgisini çekmemişti bile Baron’un. Bir yüzü gördüğünde, ardındaki beyinden neler geçtiğini kelime kelime değilse de manen sezer, güzelliğin nerede bitip çirkinliğin nerede başladığını bilirdi; kafesin içindeki sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz teni zayıflıktan daha da solmuş haldeki kadın, değil bu şatoda, hayatında gördüğü en temiz ruhlardan biri olabilirdi -kendisi dahil.

O sırada arkasından sinsi bir sessizlikle yaklaşan Maria, kırk yıllık ahbap gibi bir elini omzuna koydu ve “Uyandırdıysak bağışlayın Bay Rudolf,” diye fısıldadı. “Bu saatler kozmik enerjinin en yoğun saatleri, kaçırmak istemiyoruz.”

“Nedir bu yaptığınız Bayan Maria?”

“Kutsal ırkımızın öncüllerine, Aldebaran Yıldızı’nın halkına ulaşmaya çalışıyoruz. Burada gördüğünüz dört kadın, Avrupa’nın en güçlü medyumları. Liderimizin üzerinde çalıştığı, dünyanın dört bir yanından toparladığı teknolojiler meyvelerini verirken biz de eski dünyanın unutulmuş yöntemlerini kullanıyoruz. Aryanlar dünyadaki iktidarını tekrar kurarlarken kozmik atalarının torunlarıyla, bir zamanlar burada olan Aldebaran halkıyla omuz omuza verecek.”

“Peki ortadaki, o kim ve neden kafeste?”

“Führer’in, her ne kadar bu unvanı henüz resmi olarak ilan etmese de biz öyle sesleniyoruz ona, Tibet’te yeraltında yaşayan kadim Şambala halkıyla yaptığı anlaşmanın bir hediyesi. Adı Ninsun, en azından ailesi ölmeden önce ona öyle seslenmişler.”

Baron’un kaşları çatılmıştı: “Ölmeden önce?”

“Binlerce yıl önce, Bay Rudolf, dünyada kozmik bir savaş yaşandı. Aldebaran yıldızı halkının büyük bir kısmı yeraltındaki mağaralara sığındılar ve dünyadan kaçamayacaklarını anlayınca orada bir iç dünya kurdular ve dünyanın eski halklarıyla, Agartha ve Şambala ile kaynaştılar.”

Baron imayla gülümsemiş, “Bunları Adolf’a ve diğerlerine aktaran benim sevgili Maria, sonuca gelebilirsiniz,” demişti. Güzel gözlerini Baron’a diken Maria, “Elbette,” dedi imayla, “Sonuçta, yeraltındaki Vril enerjisi kaynağını bize vermeye direnen Agarthalıları öldürüldü, bir Agarthalı olan ve *Dünyanın Hükümdarı* dedikleri liderleri de. Dünyanın altında ve üstünde sözde dengeyi korumak için gizlice çalışan Büyük Beyaz Loca’nın üyelerinin de büyük kısmı artık yaşamıyor, önemsiz birkaç loca üyesi kaçmayı başardı. Artık Führer’in denetimindeki Şambala meclisi hüküm sürüyor. Hayatta kalan az sayıdaki

Agarthalılarından vasıfsız olanlar Şambala halkına köle olarak verildi ve üremeleri yasaklandı. Bu kadın ise Vril enerjisini yönlendirebilen rahip takımından, saf Vril kanı taşıyor. Ne kadar uğraşsak da onu harekete geçiremiyoruz, eğer gücünü kullanabilirsek Aldebaran’la doğrudan iletişime geçebileceğiz.”

“Benim bildiğim Adolf, ortaklık kurmak için değil Aldebaran’ı da kolonileştirmek için bunu istiyordur.”

Gülümsedi Maria, “Sizin hayal gücünüzü epey övmüşlerdi sevgili Baron,” dedi aynı imayla, “Görüyorum ki çok küçük noktalara odaklanıyorsunuz. Halkın, bireylerin bir önemi yok; amaç, tüm kozmosu müthiş bir serbestlikle dolduran ve her amaca hizmet edebilme potansiyeli olan Vril enerjisine, evrenin en eski ve bilinmeyen enerjisine sahip olmak. Sadece hükmetmek için değil. Gelecek yüzyıl, dünyanın sadece kendi iç işleriyle uğraşacağı bir asır olmayacak. On ikinci gezegen tekrar geldiğinde onlara sadece kendi gücümüzle karşı koyamayacağız. Bunları siz de biliyorsunuz. Tüm bunların yolu da şimdilik bu kadından geçiyor.”

Baron hüznüyle süzdü kafesteki perişan kadını, sonra önündeki bıçağı sordu.

“Agartha’nın kör kahini, öldürülmeden önce bir kehanetten bahsetti. Aynı kehaneti uzun zaman önce Uzakdoğu’daki bir Şaman Türk’ten de duymuştuk. Dört yöne hâkim olan dört üstün ruh var, her birinde, Aldebaran’ın metallerinden ve taşlarından yapılp kutsanan bu bıçaklardan bir tanesi bulunuyor ve damarlarındaki Vril kanıyla etkileşime girerek onlara çeşitli güçler yüklüyor. Bu güç kan yoluyla aktarılıyor. Kehanete göre dördünden biri, yeni Yeraltı Hükümdarı olacak ve bu bıçakla hükmedecek. Bana sorarsanız bir kurtarıcı arzusu değilse bile sembolik bir anlamı var. Yine de *phurba* veya *kila* dedikleri bu bıçakların Tibet’te, Hindistan’da, Asya bozkırlarında yüzyıllardır çeşitli ritüellerde kullanıldığını ve çeşitli enerjiler yüklendiğini göz ardı etmemek gerek. Şamanlar, Hindular, Budistler bu bıçaklarla kötü güçleri kovabiliyor, iklimi ve doğa olaylarını yönetebiliyor sonuçta.”

Baron bir anlığına soğukkanlılığı bırakmış ve bir vahamete tanık olduğunu düşünerek başını iki yana sallamıştı. Maria aklından geçenleri okur gibi, “Bütün bunların mimarlarından biri sizdiniz Bay Rudolf, şimdiyse kaygılı olduğunuzu görüyorum.”

“Delilik, vahşet ve gücün mimarı olduğumu yadsıyamam ama hepsinden daha önemli bir şey var sevgili Maria: Kontrol... Burada kontrolün yitirilmekte olduğunu görüyorum. Yeraltı halkını soykırımdan geçirmek, dengeyi bozmak... Düşman ilan ettiklerimizin dahi yapmaya cesaret edemediği şeyler yapılıyor, elbette kaygılıyım.”

Yüzündeki gülümsemeyi doğuştan beri taşıyormuş gibi hiç bozmadan Baron’a bakan Maria, uzun saçlarını kapatan kukuletayı indirdi ve diğer dört kadına katıldı. Bu kadar öfkelenildiği şeyin ne olduğunu düşünen Baron, mimarlık konusunda Maria’nın haksız olmadığını kabulleniyordu; öyleyse saf dışı bırakılmak üzere olduğu için mi öfkeliydi yoksa başka bir şey mi vardı? Mesela kafesteki zavallı kadınla ilgili bir şey... Dünya’yı ve geleceği yönetmek isterken suikastlarla, komplolarla, casusluk faaliyetleriyle taşlaşan kalbini sarsan matematik harikası yüzü ve delici, mavi gözleriyle ilgili bir şey...

Sonraki gün Adolf’u beklerken avluda, bahçede yürüyüşler yapmış, masasında çalışmalarını sürdürmüşse de içinde bir telin koptuğunu biliyordu. Kafesteki kadının, Ninsun’un bakışları gözünün önünden gitmiyordu. Bu şuursuz, ne yapacağını bilmez oyalanma hali yalnızca öğlene kadar sürdü. Adolf’u boşuna bekleyerek geçen bir günün daha sonunda artık onu beklemenin anlamsızlığını fark etti ve hazırlıklarını yaptı. Karanlık çöküp dolunay tüm devasallığıyla belirdiğinde, askerlerin yemek saati geçip geceyarısına doğru herkes odalarına çekildiğinde, tabancasındaki mermileri kontrol etti, koridorda asılı baltalardan birini aldı. Bodrumda tutulduğunu öğrendiği kadının başında dikilen subayın tepesine, tam da zayıf uykusundan irkilerek uyandığında indirdiği baltayla hem bodrumun hem de kafesin kapısını açtı, korkuyla onu izleyen ama güvenebileceği başka birini bulamayan kadına kendini takip etmesini söyledi.

Baron o gece baltayı iki kez daha kullandı; koridorda onları gören subay ve dış kapıyı bekleyen diğer subay için. Sonra da mermiler konuştu. Şatonun büyük kapısından çıkacaklarken Ninsun adlı kadın duraklamış, bir el işaretiyle Baron'a beklemesini söylemiş ve koridorlarda kaybolduktan birkaç dakika sonra yalnızca elinde phurba adı verilen hançerle değil arkasında askerlerle çıkagelmişti. Tam kapıdan çıkarlarken çapraz ateşe tutulmuşlardı ki kadın Baron'a siper olmuş, mermilerin sırtına her isabet edişinde sarsılmasına rağmen birkaç saniye içinde yere düşen kovanlara şaşkınlığa zaman bulamadan koşarak kaçmışlar ve karanlıkta izlerini süren askerlerden uzun süre yürüyerek kaçtıktan sonra köydeki bir at arabasını çalarak başladıkları kademeli yolculuğu üç gün sonra İstanbul'da noktalamışlardı.

Bundan sonrası, Baron'un aşkı ve idealleri arasındaki ikileminin ve Ninsun'un bedbaht yazgısının hikâyesi oldu. İlk aylar şaşırtıcı derecede sorunsuz ve iyileştiriciydi Ninsun için. Baron, âşık olduğu kadına Almanca ve Türkçeyi öğretiyor, ona güvenli bir ev ve güzel yemekler, kıyafetler sunuyordu. Ninsun, Agarth'a'dan, ailesinden sökülüp de Almanya'ya götürülmesine neden olan her şeyin bu nazik adamın başının altından çıkmasına şaşıırıyordu. Baron, ailesinin ve halkının başına gelenlerin kendi kararı olmadığını, ona kalsaydı mutlaka başka bir yöntem bulacağını söylese de içten içe bunun imkânsız olduğunu biliyordu çünkü büyük amaçlar için büyük yıkımlar kaçınılmazdı ona göre. Yeni yıkımlar için de Ninsun'un bilgisine ve yeteneklerine ihtiyacı vardı. Bu ihtiyacı ve aşkı aynı kişiye duymasını bir şans olarak görüyordu, onu bir yol ortaklığına ikna edebileceğini sandığı için...

Başka işlerle geçirdiği bu güzel aylardan sonra Baron'un sürekli phurbaya ve Vril enerjisine dair sorularıyla, şatodan kaçarken kullandığı yeteneğini ölümcül bir güç olarak kullanması için zorlamasıyla işin rengi değişmeye başlamıştı. Baron, tıpkı Adolf gibi, Adolf'un Agarth'a'ya gönderdiği adamları ve onlarla işbirliği yapan Şambalalıları gibi hoyratlaşmaya, zalimleşmeye başlamıştı. Ninsun, halkının kadim bilgilerini gizlemek istedikçe, Baron hem aşkına hem de ideallerine gitmek istediği yolda Ninsun'un direnişiyle karşılaşınca işkence etme sırası ona gelmişti. Önce öfke anındaki itiş kakışlarla, sonra kontrol

edemediği tokatlarla başlayan süreç bir süre sonra evin bodrumuna, onu kurtardığı biçimde hapsetmeye dönmüştü. Amacın verdiği hırsla kontrolden çıktığında ortalığı cehenneme çeviren Baron, sinir atakları yatıştığında gözyaşları içinde yalvarmaya, “Bana bunları yaptırmaya hakkın yok. Seni sevdiğimi, seni üzdüğümde kahrolduğumu görmüyor musun? Neden bana yardım etmiyorsun?” diye âciz ve hastalıklı hallere girmeye başlıyordu. Ninsun tüm bu ruhsal ve fiziksel zulme direniyor, tam güçten düşüp kontrolü elden bırakacakken bir anda hiçbir şey olmamış gibi doğruluyor, bu döngü sürekli tekrar ediyordu.

Neden sonra bir gün, İstanbul halkının izlemek için Boğaziçi’ndeki teknelere, kalabalıktan uzak ormanlara, köylere yahut yüksek tepelerdeki seyir alanlarına çıktığı bir Ay tutulması gecesi, birtakım belgelere kişisel mührünü vurarak onay verirken alt kattaki adamlarının ve türlü gürültülerin sesiyle irkilmiş, o telaş anında mührün yarısını yanlış yere bastığını önemsemeye zaman bulamadan tabancasını alıp kalkmıştı. Aşağıya indiğinde evin bahçeye açılan kapısında, tozlanmış, yer yer eprimiş beyaz entarisinin içindeki Ninsun’u, semavi bir ışık içinde görünce elleri titremeye başlamıştı. İnanamayan gözleri Ay tutulmasının yansımasıdır gibi hakikatten uzak bir müdafaa üretse de bu görüntünün doğrudan Ninsun’un genleriyle ilgisi olduğunu anlaması uzun sürmemiş, her güçsüz düştüğünde toparlanmasının dolunay döngüsüyle, şu anki garip halin de tutulmayla ilgisi olduğunu idrak etmişti. O sırada geriye, kapıdaki Baron’a dönen güzeller güzeli Ninsun’un gözlerinin de Ay mavisi bir ışıkla dolduğunu gördü. Elini kaldırıp avucunu Baron’a yönlendirdiğinde Baron, onlarca elin boğazını sıkarak ona diz çöktürdüğünü hissetmişti. Ninsun bunu bir süre daha devam ettirse de sonlandırmadan vazgeçmiş ve arkası sıra beyaz bir huzme bırakarak toz duman içinde kayboluvermişti. Arabasına binerek bu ışığı takip eden Baron, gide gide Yerebatan’a varmış, kapısı kırılan sarnıcın içinde ışığın sönmüldüğünü görerek hırs ve aşk dolu gözyaşlarıyla olduğu yere yığılmıştı.

Neyse ki kaderin manevrası ona, bir sahaf gezisi sırasında keşfettiği, Gezginici Hikmet adlı adamın defterini getirmişti de sevdiği kadının gittiği yeri, Yerebatan'daki o esrarlı ışığı keşfetmiş, aradan yıllar geçip devrindeki işlerinin bittiğini anladığında sahte bir intihar düzenleyerek kendisi de o ışıktan bin türlü merak ve kaygı içinde bilinmezliğe geçmişti...